

Tato diplomová práce měla za cíl zpracovat některé základní vztahy vznikající v souvislosti s internetem z pohledu mezinárodního práva soukromého. Vzhledem k tomu, že mezinárodní právo soukromé má charakter vnitrostátního práva aplikovatelného na soukromoprávní vztahy s přeshraničním prvkem, jsou v první části této práce rozebrány základní instituty práva významné pro e-obchod. Z právního rozboru povahy internetu vyplývá, že se nejedná o věc v právním smyslu, službu, ani o právnickou osobu a že internet nemůže být vlastněn. Internet je médium. Je to prostředí, ve kterém dochází ke kontaktům mezi miliony osob. Přitom vznikají závazkové vztahy smluvního i mimosmluvního charakteru. Právní úkony osob učiněné elektronickými prostředky jsou stejně závazné jako právní úkony ústní nebo písemné. V českém právu je při splnění určitých podmínek uplatněna fikce písemnosti právních úkonů učiněných elektronickými prostředky. Podle převažujícího chápání jsou webové stránky brány jako *invitatio ad offerendum*, i když za určitých okolností mohou tvořit závaznou ofertu. Zvláštní důraz je kladen na ochranu práv spotřebitelů. Na základě transpozice směrnic Evropských společenství do našeho právního řádu je spotřebitel poměrně silně chráněn ve vztazích vznikajících v elektronickém obchodu, třebaže ne vždy je transpozice provedena precizně.

Na poli mezinárodního obchodu je pramenem přímých norem Vídeňská úmluva o mezinárodní koupi zboží z roku 1980. Ta sloužila jako podklad pro činnost UNCITRAL při tvorbě Úmluvy o uzavírání smluv prostředky elektronické komunikace. Přestože by úmluva pro mezinárodní obchod přinesla více právní jistoty a předvídatelnosti, je její osud v evropském měřítku nejistý.

Zdaleka nejvíce e-obchodů je uzavíráno se spotřebiteli. Vzhledem k vyloučení aplikace Vídeňské úmluvy na tyto vztahy, je třeba v mezinárodním obchodu určit rozhodné právo na základě kolizních norem. V oblasti smluvních závazkových vztahů se zpravidla uplatní normy obsažené v Římské úmluvě. Vzhledem k problémům spojeným s mezinárodními úmluvami probíhá v současnosti v prostředí Evropských společenství proces transformace Římské úmluvy do nařízení Řím I. K podpoře rozvoje vnitřního trhu EU má přispět i nařízení Řím II, které obsahuje kolizní normy aplikovatelné na mimosmluvní závazkové vztahy. Nutnost právní úpravy oblasti elektronického obchodování se projevila i v přijetí směrnice o elektronickém obchodu, která upravila odpovědnost poskytovatelů služeb na internetu.

Elektronický obchod, a zvláště pak ten mezinárodní, jsou dynamicky se rozvíjejícími oblastmi lidské činnosti a jako takové jsou právně regulovány. Odborníci se shodují, že k zajištění co největší právní jistoty a podpory rozvoje tohoto sektoru světové ekonomiky by bylo vhodné přijmout další opatření. Otázky jako forma elektronických právních úkonů, použití automatizovaných systémů při uzavírání smluv, lokalizace smluvních stran a efektivní řešení sporů z e-smluv by jistě zasloužily více úsilí ze strany států za účelem mezinárodněprávní harmonizace této oblasti práva.